

2. søndag i fasten – 2. tekstrække

Nygårdskirken, 7. marts, 2004, kl. 10

Tekst: Markusevangeliet 9, 14-29

Salmer: 557; 298; 658; 652; 192, v.7; 826

Jesus – tag vores hånd; rejs os op! Amen.

*Hvorfor kunne vi ikke? Hvorfor fungerede det ikke for os? Vi kan genkende os selv i de spørgsmål, der fyldte for Jesu disciple, da de stod dér med skammen: De kunne ikke leve op til folks forventninger – de var ikke gode nok ... Hvordan rejser man sig igen efter nederlag og latterliggørelse? Det handler ikke bare om såret forfængelighed. Det kommer helt inde fra den eksistentielle grundangst, som vi alle er fælles om: Vi skal dø – og inden da skal vi svækkes af sygdom, handicap, blive afhængige af andres hjælp! Kontroltabet kommer til at ramme os alle – og vi frygter den dag hvor vi ikke længere kan tørre os selv bagi, den dag det bliver plejehjem ... *Hvorfor al den afmagt? Hvorfor tillader Gud at det onde folder sig ud i verden og i vores kroppe? Alt det onde, lige fra kræftceller til Epstein? Hvorfor tager Gud det ikke væk – når det nu hedder sig at Han har skabt verden**

2. søndag i fasten – 2. tekstrække

smuk og god og har skabt *os* i sit eget billede?
Hvorfor sørger Gud så ikke for at vi *er* gode? Jesus siger at vi skal *tro*, at vi skal *bede* – så sker det gode! Men det passer jo bare ikke altid! Når vi er dybt *afmægtige*, så råber *vi* - ligesom den stakkels far med sønnen med de epileptiske anfald, som vi har hørt om i dag: Vi råber om *hjælp* i en panisk blanding af tro og vantro og trygler Gud om at *være* der, som det vi selv *ikke* er - være *al-mægtig*! Nogen gange *kommer* hjælpen. Andre gange *ikke*! Det onde rammer så tilfældigt og ubegribeligt. Men heller *ikke* det *gode* formår vi at styre – er da også det *gode* tilfældigt? Og hvad med vores eget ansvar: Vi kan *ikke* alt det gode vi gerne vil – og nogen gange *vil* vi heller *ikke* det gode! Dét er slemt nok – men tænk hvis nu Gud er ligesådan? Tænk hvis Gud *af* og *vil* hverken kan eller *vil* det gode? I dag har vi hørt nogle af de hårdeste ord der findes i bibelen: At Jesus gav udtryk for, at han *ikke* orkede mere! *Hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?* sagde han. Der holder vi vejret i rædsel, for hvad kommer der nu? Giver Jesus op? *Hvorfor Gud?* runger spørgsmålet i os – og vi mærker rædslen i at skulle leve uden Gud!

2. søndag i fasten – 2. tekstrække

Hvis ikke Gud er god – hvis ikke Jesus gider os – så er vi fortabt. For vi kan ikke selv stå imod det onde. Og så taler Jesus da igen – og hvad siger han? Kærligheden strømmer ud af ham i hans medlidende kald: *Kom så med den dreng, så jeg kan give ham min hånd og holde ham fast og helbrede ham!* Og lige dér driver kærligheden både ikke kun sygdommen ud af drengen – men også frygten ud af os! For dér bliver Gud synlig for os – som den der kæmper for os imod det onde. Og dér ser vi, at det værste slet ikke er det onde eller frygten for det onde. Nej, den frygt holder os kun på tæerne så vi kæmper videre! Nej, det *værste* er tvivlen på det *gode*! Den tvivl er ren djævelskab, for den får os til at give op og være ligeglade. Selv Jesus blev fristet af den djævel! Men han gav ikke op! Han giver ikke op! Han er Guds søn – han er det gode, han er kærligheden. Ham skal vi give både vores tvivl og vores tro, både vores bøn og vores frygt. *Kom herhen!* siger han så: *Kom, så jeg kan helbrede dig, tage din hånd og få dig til at rejse dig op!* *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*